

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

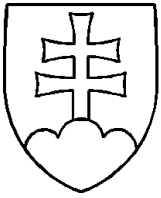
P. O. Box E – 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XI./2015
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 154/2015
populárny názov	Viazanosť právnym názorom súdu vyššieho stupňa
sudca spravodajca	JUDr. Marianna Mochnáčová PhD.
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	16.09.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd odkázal na komentár k Občianskemu súdному poriadku Števček/Ficová a kol. Praha : C. H. Beck, 2009. s. 424, 425, podľa ktorého: "Pre súdy a iné štátne orgány je výrok rozhodnutia súdu záväzný, len pokiaľ ide o otázku, ako bolo rozhodnuté medzi účastníkmi konania. Ak prejednávacia vec skutkovo a právne súvisí s vecou, ktorá už bola právoplatne rozhodnutá medzi účastníkmi konania, nemôže si súd predbežne posúdiť takto rozhodnutú vec inak, pretože výrok tohto právoplatného rozsudku je preň záväzný. Ak však súd koná s niekým, kto nebol účastníkom konania právoplatne skončeného a rozhodnutého (a nejde pritom o subjekt, na ktorý je zákonom rozšírená subjektívna hranica záväznosti súdneho rozhodnutia), môže si túto otázku posúdiť aj inak, teda výrok právoplatného rozsudku v tomto prípade záväzný nebude." Uvedené možno aplikovať aj na daný prípad a vyplýva z toho, že opatrením krajského súdu sp. zn. 2 K 620/95 z 9. júla 2004 nebol najvyšší súd viazaný, a preto mohol otázku dotýkajúcu sa právoplatne rozhodnutej veci posúdiť podľa svojho názoru."
skutkový stav a základné fakty	Z obsahu sťažnosti, jej príloh a pripojeného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka bola vedená v katastri nehnuteľností ako výlučná vlastníčka sporných nehnuteľností z titulu ich kúpy v konkurznom konaní z majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu V., š. p. v likvidácii (ďalej len „úpadca“), od správcu konkurznej podstaty na základe právoplatného opatrenia krajského súdu sp. zn. 2 K 620/95 z 9. júla 2004. Vklad vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v prospech sťažovateľky bol povolený rozhodnutím príslušného katastrálneho úradu. Mesto Košice sa ako žalobca domáhalo proti sťažovateľke ako žalovanej určenia svojho vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam z dôvodu, že tieto nehnuteľnosti neboli vlastníctvom úpadcu, ale žalobcu (mesta), teda boli nedôvodne zaradené do konkurznej podstaty úpadcu a prevod vlastníctva k nim v konkurznom konaní na sťažovateľku bol neplatný. Okresný súd žalobu zamietol. Podľa skutkových zistení okresného súdu v čase

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu boli sporné nehnuteľnosti zapísané v pozemkovej knihe ako výlučné vlastníctvo úpadcu a na návrh správcu konkurznej podstaty boli v rokoch 2002 až 2003 zapísané do katastra nehnuteľností, pričom správca konkurznej podstaty na základe opatrenia krajského súdu sp. zn. 2 K 620/95 z 9. júla 2004, ktorým krajský súd súhlasil s predajom nehnuteľného majetku úpadcu patriaceho do konkurznej podstaty mimo dražby pre sťažovateľku, predal sporné nehnuteľnosti mimo dražby sťažovateľke a vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky bol povolený 28. júla 2004. Okresný súd zároveň vyslovil skutkové zistenie, že žalobca nemal vedomosť o konkurznom konaní, preto si v ňom neuplatnil svoj nárok a nepodal vylučovaciu žalobu. Nepodaním žaloby o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty nastala v zmysle § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení do 31. júla 2004 (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) nevyvrátiteľná právna domnienka, že sporné nehnuteľnosti boli zaradené do súpisu podstaty správne a správca bol oprávnený ich speňažiť a predat' sťažovateľke, ktorá ich nadobudla do svojho výlučného vlastníctva v dobrej viere.

Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

Na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky z podnetu žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní zrušil rozsudok okresného aj krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Podľa názoru najvyššieho súdu zistený skutkový stav aplikáciu ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. na daný prípad neumožňoval. Pokiaľ žalobca nevedel, že pozemky, ktoré považuje za svoje vlastníctvo, boli zapísané do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, a nebol vyzvaný konkurzným súdom na podanie vylučovacej žaloby v určenej lehote, nemohla nastať nevyvrátiteľná právna domnienka, že tento majetok bol zaradený do súpisu podstaty oprávnene. Podľa názoru najvyššieho súdu mali byť sporné pozemky zapísané do súpisu podstaty s poznámkou, že sú tu dôvody spochybňujúce ich zaradenie do súpisu. Následne, mal správca, prípadne konkurzný súd, zistiť vlastníka stavby komunikácie a jeho stanovisko o oprávnenosti stavby ako aj o právnom stave pozemkov, na ktorých bola zriadená. Konkurzný správca však takto nepostupoval a konkurzný súd dal navyše opatrením súhlas k odpredaju pozemkov žalovanej napriek tomu, že vedel o ich zastavanosti komunikáciou, o riziku neaktuálnosti údajov vychádzajúcich z archívneho materiálu a o komplikáciách spojených so vznikom rozdielného vlastníctva k stavbe a k pozemkom, na ktorých sa nachádza. Kúpnu zmluvu, ktorou správca konkurznej podstaty predal žalovanej pozemky, treba za tejto situácie považovať za absolútne neplatnú pre rozpor so zákonom.

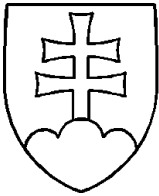
Sťažovateľka sťažnosťou podanou na ústavnom súde namietala porušenie svojich práv rozsudkom najvyššieho súdu, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 421/2012 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Okresný súd po vrátení veci rozhodol tak, že žalobe žalobcu vyhovel a určil jeho vlastnícke právo k označeným nehnuteľnostiam a krajský súd na odvolanie sťažovateľky potvrdil tento rozsudok.

Sťažovateľka vo svojej sťažnostnej argumentácii uviedla:

Zásadná vada sťažnosťou napadnutého rozsudku spočíva v nesprávnej interpretácii ustanovenia § 19 ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej „ZKV“). Je síce pravdou, že ustanovenie interpretoval vo svojom rozhodnutí o mimoriadnom dovolaní Najvyšší súd SR a týmto názorom sa v následnom konaní citili byť viazaní ako súd prvého stupňa tak aj odvolací súd, avšak viazanosť právnym názorom vyššieho súdu nie je bezpodmienečná.

Sťažovateľka poukázala na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z 9. júna 2015 vo veci COMPCAR s.r.o. v. Slovenská republika, ktorým bolo vyslovené porušenie čl. 6 dohovoru Slovenskou republikou v dôsledku kasačného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 z 30. apríla 2012, ktorý bol určujúci pre ďalšie rozhodovanie okresného súdu

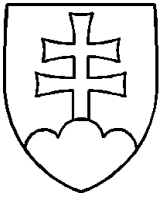

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	a krajského súdu vo veci sťažovateľky posudzovanej v tomto konaní o jej sťažnosti podanej ústavného súdu.
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je z pohľadu ústavnoprávneho prieskumu nedôvodná a rozsudok krajského súdu z 13. novembra 2014, ktorým bol v celom rozsahu ako vecne správny potvrdený rozsudok okresného súdu z 26. februára 2013, nie je ani arbitrárny, ani zjavne neodôvodnený.</p> <p>Rozsudok krajského súdu 13. novembra 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu z 26. februára 2013 a ich právne a skutkové závery opierajúce sa o predchádzajúci rozsudok najvyššieho súdu v dovolacom konaní z 30. apríla 2012 sú ústavne udržateľné. V tejto súvislosti sa ústavnému súdu žiada dodať, že pokiaľ sťažovateľka videla neústavnosť napadnutého rozsudku krajského súdu v tom, že pôvodný účastník konania pred všeobecnými súdmi (mesto Košice) mal vedomosť o prebiehajúcom konkurznom konaní, a na základe toho potom nemuseli okresný súd a krajský súd po zrušení veci dovolacím súdom rešpektovať jeho právny názor, toto nezodpovedá dikcii právneho názoru vysloveného najvyšším (dovolacím) súdom, ktorý uviedol, že ak nebolo konkurzným súdom rozhodnutie (opatrenie) vydané (aj) vo vzťahu k žalobcovi, právne dôsledky v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. nenastávajú, pričom nie je významné, z akého dôvodu takto konkurzný súd nepostupoval (napríklad preto, že tretia osoba sa nedozvedela, že jej vec bola zapísaná do súpisu podstaty). Inak povedané, v zmysle najvyšším súdom vyslovených záverov nie sú sťažovateľkou uvádzané skutkové zmeny k týmto, teda k najvyšším súdom interpretovaným ustanoveniam § 19 zákona č. 328/1991 Zb., relevantné. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že aj ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 421/2012 v podstate nesúhlasil s názorom sťažovateľky, že výklad § 19 zákona č. 328/1991 Zb. zo strany dovolacieho najvyššieho súdu je neprípustne extenzívny, keď uviedol, že námietka sťažovateľky týkajúca sa nemožnosti preskúmania opatrenia krajského súdu sp. zn. 2 K 620/95 z 9. júla 2004, resp. jeho záväznosti v zmysle § 159 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pre najvyšší súd pri jeho rozhodovaní, nie je opodstatnená. Dostupná odborná literatúra sťažovateľkou nastolenú otázku pozná a rieši. Ústavný súd konkrétne odkazuje na komentár k Občianskemu súdnemu poriadku Števček/Ficová a kol. Praha : C. H. Beck, 2009. s. 424, 425, podľa ktorého „skutočnosť, že výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre všetky orgány, sa však nemôže vykladať tak, že by sa iný subjekt než účastník právoplatne rozhodnutého konania nemohol domáhať svojho nároku, ktorý sa nejakým spôsobom dotýka už právoplatne rozhodnutej veci. Pre súdy a iné štátne orgány je výrok rozhodnutia súdu záväzný, len pokiaľ ide o otázku, ako bolo rozhodnuté medzi účastníkmi konania. Ak prejednávaná vec skutkovo a právne súvisí s vecou, ktorá už bola právoplatne rozhodnutá medzi účastníkmi konania, nemôže si súd predbežne posúdiť takto rozhodnutú vec inak, pretože výrok tohto právoplatného rozsudku je preň záväzný. Ak však súd koná s niekým, kto nebol účastníkom konania právoplatne skončeného a rozhodnutého (a nejde pritom o subjekt, na ktorý je zákonom rozšírená subjektívna hranica záväznosti súdneho rozhodnutia), môže si túto otázku posúdiť aj inak, teda výrok právoplatného rozsudku v tomto prípade záväzný nebude.“ Uvedené možno aplikovať aj na daný prípad a vyplýva z toho, že opatrením krajského súdu sp. zn. 2 K 620/95 z 9. júla 2004 nebol najvyšší súd viazaný, a preto mohol otázku dotýkajúcu sa právoplatne rozhodnutej veci posúdiť podľa svojho názoru.</p> <p>Sťažnosťou napádané právne závery krajského súdu vychádzali zo záverov najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý ich predtým vyslovil v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 z 30. apríla 2012. Predmetné dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu bolo predmetom ústavného prieskumu vo veci č. k. II. ÚS 421/2012-14 z 11. októbra 2012. Uvedenú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Toto procesné rozhodnutie ústavného súdu má povahu kvázi meritórneho rozhodnutia s účinkami podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Inými slovami, ústavný</p>

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

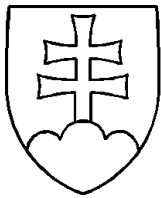
súd bol nosnými dôvodmi uvedenými v jeho predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 421/2012 z 11. októbra 2012 viazaný. Navyše, predmetné dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 z 30. apríla 2012 nebolo v tejto posudzované (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), keďže sťažovateľka v petite sťažnosti napadla v poradí nasledujúce (dovolaciemu rozhodnutiu, pozn.) rozhodnutie krajského súdu z 13. novembra 2014, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu z 26. februára 2013.

Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti nesúhlasila so „záväznosťou“ právnych záverov dovolacieho rozhodnutia pre ďalšie rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu, resp. dôvodila možnosťou odchýliť sa okresným súdom a krajským súdom od vyslovených právnych záverov najvyššieho súdu, táto otázka podľa názoru ústavného súdu – vzhľadom na ústavnú udržateľnosť právnych záverov uvedených v napadnutom rozhodnutí krajského súdu, ktoré predstavovali nosné závery pre nevyhovenie sťažnosti sťažovateľky – je skôr akademickej povahy bez jej reálneho významu k predmetu ústavného prieskumu. Z citovaných častí odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že sa s právnymi – pre vec významnými – otázkami riadne zaoberali a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnili. Relevantne sa vysporiadali s námietkami sťažovateľky, na ktoré poukazovala aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ústavný súd uzatvára, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP), nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu z 13. novembra 2014 ústavný súd súčasne konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv. Výklad práva všeobecnými súdmi v danej veci nie je taký, že by popieral účel a zmysel príslušných zákonných noriem (najmä citovaného zákona č. 328/1991 Zb. alebo procesného kódexu – Občianskeho súdneho poriadku).

Pokiaľ sťažovateľka v doplnení sťažnosti poukazovala na ostatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. júna 2015 vo veci sťažovateľky proti Slovenskej republike, ktorým bolo vyslovené porušenie jej práva podľa čl. 6 dohovoru Slovenskou republikou v dôsledku kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré bolo in concreto posudzované, ústavný súd uvádza, že toto rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva môže mať potencionálne (pri dodržaní právnych uzancií vychádzajúcich z čl. 133 ústavy a § 75 a nasl. zákona o ústavnom súde) svoj význam iba pre prípadne ďalšie súdne konanie (obnovu konania) pred ústavným súdom pri splnení zákonom predpísaných náležitostí, avšak nie už v tomto konaní.

Bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi (trovy konania) a námietkami sťažovateľky k údajnému porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v danej veci nebolo zistené porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto rozhodol tak, že sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

Odlíšné stanovisko sudkyne Marianny Mochnáčovej:

Podľa môjho názoru mal výrok nálezu potvrdiť porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

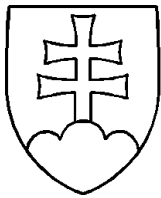
V rámci odlišného stanoviska predkladám pokračujúci text odôvodnenia predložený na rokovanie I. senátu ústavného súdu, s ktorým sa väčšina jeho členov nestotožnila:

«Po preskúmaní a posúdení všeobecnými súdmi zisteného skutkového stavu a právnych záverov dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť je v podstatných častiach dôvodná a napadnutým rozsudkom krajského súdu z 13. novembra 2014, ktorým bol v celom rozsahu ako vecne správny potvrdený rozsudok okresného súdu z 26. februára 2013, došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky podľa čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu neprípustne extenzívnej aplikácie ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) bez náležitého zdôvodnenia a dostatočnej opory v zistenom skutkovom stave vrátane zrejme nedostatočných skutkových zistení bez opory vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd vyhodnotil ako relevantnú argumentáciu sťažovateľky, ktorá poukázala na takú zmenu skutkového stavu v konaní po zrušení skorších rozsudkov v dovolacom konaní, ktorá vylučuje viazanosť okresného súdu a krajského súdu právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v otázke interpretácie a aplikácie § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. a dobromyseľnosti sťažovateľky pri uzatváraní kúpnej zmluvy so správcom konkurznej podstaty. Sťažovateľka poukázala konkrétne na to, že kým najvyšší súd svoj právny názor „opieral o nevedomosť žalobcu o tom, že pozemky, ktoré považuje za svoje vlastníctvo boli zapísané do súpisu konkurznej podstaty (pozri str. 5 uznesenia NS SR sp. zn. 6 M Cdo 1/2001). Tento skutkový záver sa... v nasledujúcom konaní pred Okresným súdom Košice II i Krajským súdom v Košiciach zmenil, pretože sťažovateľ produkoval dôkazy, z ktorých jednoznačne vyplynula vedomosť žalobcu o prebiehajúcom konkurznom konaní a o tom, ktoré nehnuteľnosti (v domnelom vlastníctve žalobcu) boli zaradené do súpisu podstaty. Vyplyvalo to minimálne z rozhodnutia Správy katastra Košice, pracovisko Košice III, č. X-43/2003, zo dňa 28. 05. 2004, ktoré sťažovateľ predložil v konaní nasledujúcom po zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu. Rovnako sťažovateľ v nasledovnom konaní preukázal, že pokiaľ žalobca v konkurznom konaní (do ktorého sa aktívne zapájal) predložil relevantné dôkazy o svojom vlastníctve, správca danú nehnuteľnosť zo súpisu podstaty vylúčil. Pokiaľ žalobca (Mesto Košice) predložil správcovi Hospodársku zmluvu o prevode správy národného majetku č. 112 Práv S117/72, č. 34-4013/72-74 zo dňa 4. 12. 1974, správca vylúčil zo súpisu podstaty nehnuteľnosti, ktorých správa bola touto zmluvou prevedená.

Najvyšší súd SR sa v kasačnom rozhodnutí... odvolával na nedobromyseľnosť správcu resp. sťažovateľa, avšak pokiaľ žalobca predložil doklady preukazujúce jeho vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zaradeným do podstaty, boli tieto nehnuteľnosti zo súpisu podstaty vylúčené a dobromyseľnosť sťažovateľa ohľadne nadobudnutia týchto nehnuteľností vylúčená, ale pokiaľ žalobca nebol schopný vlastnícke právo k ďalším nehnuteľnostiam preukázať, hoci na to priestor mal, nebolo možné spochybňovať dobromyseľnosť sťažovateľa o tom, že takéto nehnuteľnosti boli do súpisu podstaty zaradené správne a nič mu nebráni nadobudnúť k nim vlastnícke právo.

Za takéhoto zmeneného skutkového stavu, ku ktorému došlo v následnom konaní pred súdom prvého stupňa a odvolacím súdom, nemôže názor dovolacieho súdu obstať.“

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

Ústavný súd zdôrazňuje, že najvyšším súdom prezentovaný právny názor na interpretáciu ustanovení § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. a z neho vyplývajúcu právnu možnosť spochybnenia správnosti súpisu konkurznej podstaty a zákonnosti postupu správcu a konkurzného súdu bez časového obmedzenia po ukončení konkurzného konania je do takej miery extenzívny, že z tejto extenzívnosti výkladu priamo vyplýva požiadavka osobitne prísneho a reštriktívneho posudzovania skutkových okolností v otázke danosti iných dôvodov, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu konkurznej podstaty a dobromyseľnosť sťažovateľky. V danom prípade bola takouto skutkovou okolnosťou vyžadujúcou osobitne prísne posúdenie so zohľadnením všetkých súvisiacich okolností vedomosť mesta o prebiehajúcom konkurznom konaní v spojení s jeho možnosťou využiť v konkurznom konaní dostupné právne prostriedky na ochranu svojho majetku (ním tvrdeného vlastníctva k nehnuteľnostiam) v spojení s odôvodnene očakáateľným evidenčným usporiadaním jeho majetku v katastri nehnuteľností v rozhodnom čase vedenia konkurzného konania, teda viac ako desať rokov od jeho nadobudnutia (prechodom z vlastníctva štátu).

Podstatnou skutočnosťou v danej veci je, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) svojím rozsudkom z 9. júna 2015 vyslovil porušenie čl. 6 dohovoru kasačným rozsudkom najvyššieho súdu z 30. apríla 2012, ktorého právnymi závermi sa spravovali následne v novom konaní okresný súd a krajský súd. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval nepripustnosť narušenia zásady právnej istoty navodenej právoplatnými rozhodnutiami všeobecného súdu (skoršími rozsudkami okresného súdu a krajského súdu vo veci) vyhovením mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) najvyšším súdom bez splnenia predpokladov pre takýto mimoriadny prieskum dotknutých právoplatných rozhodnutí. Nevyhnutným dôsledkom označeného rozsudku ESLP je potom okrem prekonania záverov vyslovených v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 421/2012-14 z 11. októbra 2012 aj prelomenie zásady viazanosti okresného súdu a následne krajského súdu právnymi závermi vyslovenými v kasačnom rozsudku najvyššieho súdu z 30. apríla 2012.

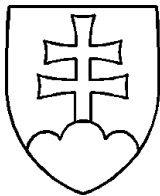
Ústavný súd preto uzatvára, že pokiaľ všeobecné sudy opomenuli požiadavku dôsledného zistenia a vyhodnotenia skutkového stavu v konaní po kasačnom rozhodnutí najvyššieho súdu (ktorý na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušil skoršie rozhodnutie krajského súdu), ako aj požiadavku zachovania zásady právnej istoty nadobudnutia práv v konkurznom konaní, a to aj s ohľadom na časový odstup, keď mesto pristúpilo k uplatňovaniu si svojho vlastníckeho práva v súdnom konaní (skoro po 4 rokoch od vkladu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky), ich argumentácia viazanosťou právnym názorom najvyššieho súdu, ako ani ich samotné závery s ohľadom na požiadavku spravodlivého procesu vyplývajúcu z čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru neobstoja.

Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namietala porušenie svojich práv (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu z 30. apríla 2012, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 421/2012-14 z 11. októbra 2012 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavou predpokladaným dôsledkom vyhovenia sťažnosti je v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov.

Ústavný súd preto zrušil rozsudok krajského súdu z 13. novembra 2014 a vrátil mu vec na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom krajský súd opätovne rozhodne a v ďalšom konaní bude viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Namietaným porušením základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

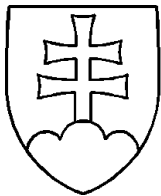
ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>sa ústavný súd bližšie nezaoberal, pretože na zrušenie rozsudku krajského súdu z 13. novembra 2014 stačilo zistenie o porušení práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navyše, krajskému súdu sa po vrátení veci na ďalšie konanie otvára cesta, aby ako primárny ochranca týchto práv poskytol ich ochranu sťažovateľke v rámci súdneho konania. Ústavný súd už totiž opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).»</p> <p>Na základe uvedeného som nesúhlasila s väčšinovým názorom I. senátu ústavného súdu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, IV: ÚS 77/02, III. ÚS 63/06, I. ÚS 108/2014, II. ÚS 421/2012, I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 23/2010, II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08
súvisiace právne predpisy	§ 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	vlastníctvo konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie

spisová značka	I. ÚS 192/2015
populárny názov	Formalistické posúdenie petitu žaloby
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	07.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Každý návrh je nevyhnutné v okolnostiach danej veci posudzovať ako celok, pretože žalobný nárok netvorí len obsah petitu (to, čo je žiadané), ale i jeho skutkové odôvodnenie. Požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha, nemožno vykladať reštriktívne tak, že by navrhovateľ bol povinný urobiť presný návrh znenia výroku rozsudku súdu, pretože v § 79 ods. 1 druhej vete OSP sa navrhovateľovi neukladá formulovať návrh (výrok) rozsudku, ale iba to, aby sa z návrhu na začatie konania ako takeého dalo zistiť, čoho sa navrhovateľ domáha.
skutkový stav a základné fakty	Na dobrovoľnej dražbe uskutočnenej 10. augusta 2005 spoločnosťou A.D., s.r.o. (ďalej len „dražiteľ“), došlo k vydraženiu a predaju bytu sťažovateľov v dôsledku realizácie zákonného záložného práva zriadeného v prospech ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome pre úhradu dlhu sťažovateľov v súvislosti s neplatením povinných platieb spojených s užívaním predmetného bytu, pričom novým vlastníkom dotknutého bytu sa stal jeho vydražiteľ. Podľa sťažovateľov bola uvedená dobrovoľná dražba nezákonná z dôvodu, že ešte pred jej konaním uhradili časť svojho dlhu v sume 56 440 Sk (z celkovej sumy dlhu 91 836 Sk, pozn.), pričom iba táto časť dlhu mala podľa nich byť zabezpečená zákonným záložným právom v prospech ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome a zvyšná časť dlhu sa mala týkať bytového družstva. Sťažovatelia sa preto žalobou domáhali proti vydražiteľovi určenia svojho vlastníckeho práva k vydraženému bytu. Okresný súd Trnava uznesením z 10. januára 2006 sťažovateľov vyzval, aby upravili svoj žalobný návrh, a to v časti týkajúcej sa presnej identifikácie nehnuteľnosti o určenie vlastníckeho práva, ku ktorej sa domáhali. Sťažovatelia

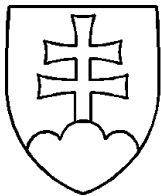

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>„... v podaní z 18. 01. 2006 odstránili vytknuté formálne nedostatky žaloby a požiadali o zmenu žalobného petitu na určenie neplatnosti dražby. Tým považovali návrh za perfektný...“, pričom táto zmenená žaloba už smerovala nielen proti vydražiteľovi, ale aj proti dražiteľovi a dotknutému bytovému družstvu a ďalšej fyzickej osobe, ktorému vydražiteľ medzičasom dotknutý vydražený byt previedol do vlastníctva.</p> <p>Čiastočným rozsudkom (keďže nebolo rozhodnuté ešte o sťažovateľmi uplatnenej nemajetkovej ujme a o trovách konania, pozn.) sp. zn. 4 C 8/08 z 5. októbra 2012 okresný súd žalobu sťažovateľov v časti, ktorou sa domáhali určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, zamietol z dôvodu, že žalobu v tejto časti považoval za podanú až 18. januára 2006, a teda oneskorene, t. j. až po trojmesačnej lehote od udelenia príklepu. V nadväznosti na uvedený výrok okresný súd zamietol žalobu sťažovateľov aj v časti, ktorou sa domáhali vyslovenia neplatnosti zmlúv o prevode vydraženého bytu, ako aj v časti o určenie, že sťažovatelia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi tohto vydraženého bytu. Krajský súd zamietajúci rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.</p> <p>Sťažovatelia v podanej sťažnosti poukázali na skutočnosť, že už z prejavu ich vôle, ktorým dali dražiteľovi ešte pred uskutočnením dobrovoľnej dražby najavo, že túto dražbu považujú za nezákonnú, bolo možné usúdiť, že aj svojím prvotným žalobným návrhom podaným Okresnému súdu Trnava ešte 27. septembra 2005, t. j. takmer dva mesiace po uskutočnení tejto dražby, aj keď pri jeho podaní neboli ešte kvalifikovane právne zastúpení, sa dovoľávali ochrany svojho vlastníckeho práva k vydraženému bytu, čoho logickým dôsledkom bolo spochybnenie platnosti dražby bez ohľadu na konkrétnu formuláciu prvotného žalobného petitu, ktorý v tomto smere svojím doplňujúcim podaním z 18. januára 2006 iba spresnili a neuplatnili nanovo, tak ako to posúdil krajský súd a pred ním aj okresný súd.</p>
z odôvodnenia	<p>Prvoradou úlohou všeobecných súdov a zmyslom občianskeho súdneho konania je nachádzanie (hľadanie) hmotného práva a spravodlivé riešenie sporov medzi účastníkmi. S touto požiadavkou sa žalobca obracia na súd s návrhom na začatie konania (žalobou), a to isté od súdu očakáva aj strana žalovaná. Opakom hľadania spravodlivosti býva prepíaty formalizmus, keď súd vyloží a použije procesné predpisy – avšak v rozpore s ich zmyslom a účelom – tak, aby sa meritórnemu posúdeniu veci vyhol.</p> <p>V súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ (nech si každý stráži svoje práva) by bol taký postup okresného súdu – na ktorý by žalobcovia nereagovali – ktorý by ihneď po doručení žaloby žalobcami na súd si splnil svoju poučovaciu povinnosť podľa § 5 OSP vo väzbe na žalobný petit a jeho správnu úpravu tak, aby žaloba vyvolala nimi zamýšľané účinky určené hmotným právom; je totiž povinnosťou všeobecného súdu neuplatňovať pozitivistický prístup nad podstatu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale hľadať (v medziach zákona) individuálnu spravodlivosť. Všeobecná poučovacia povinnosť súdov nie je len všeobecným princípom, ktorý by sa uplatnil iba v prípadoch, keď s tým výslovne Občiansky súdny poriadok počíta, ale je aplikovateľná po celú dobu konania.</p> <p>Náležitosti žaloby sú upravené v § 79 ods. 1 OSP, v ktorom sa, pokiaľ ide o petit, stanovuje, že „... musí byť z nej zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha“, a od toho sa potom odvodzuje všeobecne uznávaný výklad, že žalobný petit „musí byť úplný, určitý a zrozumiteľný“. Petit však nemusí byť zreteľne oddelený od ďalších častí žaloby, nemusí mať určitú predpísanú formu, iba zo žaloby ako celku musí byť zrejmé, čo je žiadané. S ohľadom na určitosť petitu ide o to, do akej miery môže súd petit modifikovať, resp. do akej miery je povinný doslova petit prevziať vzhľadom na dispozičnú zásadu, ktorá je modifikovaná zásadou oficiality a princípom „iura novit curia“ (súd pozná právo). Požiadavka zákonodarcu vyjadrená v § 79 ods. 1 OSP, že zo žaloby musí byť zrejmé, čoho sa žalobca domáha, nedáva však základ pre prísne formalistické poňatie petitu</p>

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

žaloby, tak ako ho v priebehu konania zaujali všeobecné sudy.

Z citovaného je zrejmé, že krajský súd, ako aj pred ním okresný súd založili svoje rozhodnutie na konštatácii o preklúzii sťažovateľmi v doplňujúcom podaní (z 18. januára 2006) k pôvodnej žalobe (z 27. septembra 2005) uplatnenom nároku na vyslovenie neplatnosti dražby, vychádzajúc pritom z predpokladu, že podanie sťažovateľov z 18. januára 2006 nebolo doplnením ich pôvodnej žaloby z 27. septembra 2005, ktorou sa sťažovatelia v žalobnom petite domáhali iba určenia ich vlastníckeho práva, k v podľa ich názoru nezákonnej dražbe, vydraženému bytu, ale že toto podanie bolo novým podaním s v žalobnom petite nanovo explicitne uplatneným národom aj na vyslovenie neplatnosti dražby. V tom dôsledku uvedený záver o preklúzii nároku na vyslovenie neplatnosti dražby determinoval ďalšie výroky napadaného rozsudku aj vo vzťahu k ďalším žalobným národom sťažovateľov, a to k nároku na vyslovenie neplatnosti zmlúv o prevode v predmetnej dražbe vydraženého bytu, ako aj k nároku na určenie vlastníckeho práva sťažovateľov k tomuto bytu, ktorý (nárok) bol tiež zamietnutý.

Podľa názoru ústavného súdu, tak ako všeobecný súd nie je spôsobilý konať a rozhodnúť o podaní, z ktorého nevyplýva návrh na rozhodnutie (absencia petitu), rovnako nie je spôsobilý rozhodovať ani o navrhovanom petite, ak nie je náležité odôvodnený (absencia odôvodnenia), ktoré zložky návrhu, t. j. petit aj jeho odôvodnenie, je nevyhnutné vnímať a posudzovať v ich vzájomnom súzvuku a jednote ako zložky jednoliateho celku (návrhu na začatie konania).

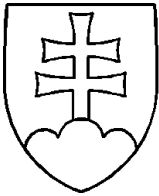
Vzhľadom na uvedené tak vyvstáva požiadavka, aby všeobecný súd pri posudzovaní náležitostí podania nepristupoval k jeho hodnoteniu iba otrocky formalisticky z hľadiska výpočtu a kontroly jednotlivých jeho formálnych náležitostí (označenie súdu, označenie účastníkov konania, petit, odôvodnenie, označenie dôkazov, dátum, podpis s pod.), ale aby ich splnenie posudzoval s prihliadnutím na znenie podania ako celku, ktorého jednotlivé elementy sa navzájom dopĺňajú.

V prípade zistenia súdu o nejasnosti, neurčitosti alebo nezrozumiteľnosti podania, prípadne niektorej jeho zložky v kontexte celého podania, súd vyzve navrhovateľa, aby tieto nedostatky doplnil alebo opravil s poučením, že v prípade neodstránenia týchto nedostatkov, kvôli ktorým nebude môcť pokračovať v konaní o podaní, ktoré by podľa svojho obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania, takéto podanie odmietne.

V danom prípade sa sťažovatelia svojim pôvodným návrhom podaným okresnému súdu 27. septembra 2005 v jeho petite domáhali určenia svojho bezpodielového spoluvlastníckeho práva k im v dražbe vydraženému bytu, a to z titulu svojho presvedčenia o neplatnosti tejto dražby.

Pre rozhodnutie východiskový skutkový stav bol založený na presvedčení sťažovateľov o neplatnosti dražby uskutočnenej 10. augusta 2005 z dôvodu porušenia ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách pri jej organizovaní, priebehu a výsledku, avšak túto skutočnosť už sťažovatelia, súc v tom čase ešte nezastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, nepremietli do znenia petitu tohto pôvodného návrhu, v ktorom sa vyslovene nedomáhali aj určenia neplatnosti dražby. Nárok aj na určenie neplatnosti dražby sťažovatelia formálne uviedli až v petite návrhu vo svojom doplňujúcom podaní z 18. januára 2006. Podanie však všeobecné sudy už nepovažovali za doplnenie pôvodného návrhu sťažovateľov z 27. septembra 2005, ale po takmer 9 rokoch za úplne nový návrh, od podania ktorého počítali aj prekluzívnu lehotu (3 mesiace od príklepu) na podanie žaloby o určenie neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, v dôsledku čoho dospeli k záveru o prekludovaní sťažovateľmi uplatneného nároku na vyslovenie neplatnosti dražby.

Požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha, nemožno však vykladať reštriktívne tak, že by navrhovateľ bol povinný urobiť presný návrh znenia výroku rozsudku súdu, pretože v § 79 ods. 1 druhej vete OSP sa navrhovateľovi neukladá formulovať návrh (výrok) rozsudku, ale

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

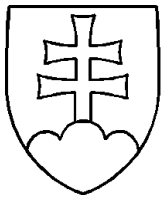
iba to, aby sa z návrhu na začatie konania ako takého dalo zistiť, čoho sa navrhovateľ domáha (navrhovateľ totiž nemusí byť zakazdým zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.).

Neúplnosť, nezrozumiteľnosť alebo nesprávnosť petitu, ktorý nekorešponduje so zvyškom návrhu, najmä s jeho odôvodnením, spravidla zakladá prvotnú nemožnosť súdu pokračovať v konaní, kým sa tento návrh neopraví alebo nedoplní, a to na základe výzvy konajúceho súdu, pričom prax je v tomto smere rozmanitá, a to od absolútne všeobecného poučenia, resp. iba konštatovania súdom, že návrh na rozhodnutie vo veci samej nezodpovedá hmotnému právu bez akejkoľvek konkretizácie jeho nedostatkov, až po poučenie, v ktorom konajúci súd sám formuluje priamo návrh na rozhodnutie vo veci samej v súlade s odôvodnením návrhu na začatie konania. Každopádne aj tieto dva hraničné prístupy k poučeniu účastníka konania o nedostatkoch jeho návrhu musia podľa ústavného súdu obstať v kontexte konkrétnych okolností prípadu, napr. z hľadiska predmetu konania aj z hľadiska toho, či je alebo nie je navrhovateľ kvalifikovane právne zastúpený, či z hľadiska celkového kontextu podania alebo či ide o podanie, ktoré by podľa svojho obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania a pod., a to všetko v záujme materiálnoprávnej ochrany práv navrhovateľa, ktorý sa o ochranu svojich práv na súd obrátil.

V danom prípade, tak ako to vyplýva z už citovaného prvotného návrhu sťažovateľov podaného 27. septembra 2005, bolo zrejmé, že sťažovatelia sa domáhajú určenia svojho bezpodielového spoluvlastníctva k bytu, o ktorý prišli v dražbe, a to z titulu podľa nich práve v dôsledku nezákonnosti, resp. neplatnosti tejto dražby, aj keď tento záver sťažovateľa (ktorí navyše v tom čase ešte neboli kvalifikovane právne zastúpení, pozn.) nepremietli aj do znenia petitu návrhu, t. j. do návrhu na rozhodnutie vo veci samej. V tom čase o návrhu sťažovateľov konajúci Okresný súd Trnava ako znalec práva (iura novit curia) však aj napriek uvedenému odôvodneniu návrhu sťažovateľov, z ktorého bol zrejмый právny dôvod domáhania sa vlastníckeho práva k bytu, sťažovateľov nevyzval na hmotnoprávne zosúladienie petitu ich návrhu s jeho odôvodnením, ale vyzval ich iba všeobecne na odstránenie formálnych nedostatkov návrhu týkajúcich sa presnej špecifikácie bytu (adresa bytového domu, parcelné číslo pozemku, označenie príslušenstva bytu a pod.). V dôsledku tejto výzvy však sťažovatelia už sami iniciatívne okrem odstránenia im vytýkaných formálnych nedostatkov návrhu podaním podaným 18. januára 2006 doplnili aj petit návrhu, aby bol zosúladený s jeho odôvodnením, a to tak, že sa domáhali už aj určenia neplatnosti dražby. Predmetné doplnenie návrhu však už od 1. januára 2008 vo veci konajúci okresný súd vyhodnotil ako návrh nový, od podania ktorého, t. j. od 18. januára 2006 počítal prekluzívnu lehotu (3 mesiace od udelenia príklepu), v ktorej bolo možné podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách podať žalobu o neplatnosť dražby, ktorá sa v danom prípade konala 10. augusta 2005, takže okresný súd bez ďalšieho dospel k záveru o prekludovaní sťažovateľmi uplatneného nároku na určenie neplatnosti dražby a rozsudkom žalobu sťažovateľov z tohto dôvodu zamietol.

Podľa ústavného súdu krajský súd, ktorý v odvolacom konaní preskúmaval označené rozhodnutie okresného súdu, zohľadniac potrebu materiálnoprávnej ochrany práv sťažovateľov nedal ústavne akceptovateľným spôsobom odpoveď na otázku, z akého dôvodu považoval v okolnostiach danej veci, najmä vzhľadom na znenie, resp. odôvodnenie prvotného návrhu sťažovateľov z 27. septembra 2005 (ktorí navyše neboli v tom čase kvalifikovane právne zastúpení), za dostatočný postup okresného súdu pri vyzvaní sťažovateľov na odstránenie nedostatkov tohto ich prvotného návrhu, a tiež na otázku, prečo sťažovateľmi považované doplnenie ich pôvodného návrhu podané 18. januára 2006 nevyhodnotil v kontexte s odôvodnením ich prvotného návrhu ako jeho doplnenie, ale ako absolútne nový návrh.

Krajský súd v takej citlivej veci, ako je vydraženie nehnuteľnosti, pri ktorom sú s následným vystaňovaním spôsobené nenapraviteľné následky, bez ďalšieho

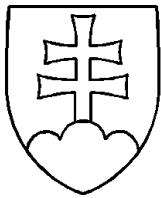
ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>verifikoval rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu na určenie neplatnosti dražby z titulu prekludovania tohto nároku napriek tomu, že skúmanie zachovania lehoty na podanie návrhu (žaloby) patrí, resp. by malo patriť medzi prvotné úkony súdu ihneď po podaní návrhu na súd, a nie až po vykonanom dokazovaní po takmer 9 rokoch od podania návrhu, v dôsledku čoho v podstate dlhodobo udržiaval sťažovateľov ako účastníkov konania v stave právnej neistoty konkludentne sa stotožniac s ich návrhom, ktorý do tej doby vlastne považoval za perfektný a spôsobilý na meritórne konanie (dokazovanie) a rozhodnutie.</p> <p>Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov treba nepochybne vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od slovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne závažných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výslovnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení, ale aj zmyslom a účelom.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na ochranu vlastníctva zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu porušené bolo. Rozsudok Krajského súdu v zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľom priznal právo na úhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 13/00, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010, II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, I. ÚS 293/2015, III. ÚS 341/2007
súvisiace právne predpisy	§ 79 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	lehota dražba petit lehota

spisová značka	I. ÚS 290/2015
populárny názov	ochrana osobných údajov/ochrana súkromia
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	07.10.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1

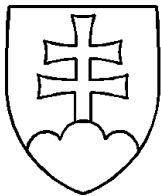

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	Ústava Slovenskej republiky čl. 22 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 22 ods. 2
analytická právna veta	<p>„Vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania teda znamená uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je právne relevantný v okolnostiach prípadu. Nestačí, ak súd na argument účastníka konania zareaguje, ale vyrovná sa s ním nedostatočne, „stručným konštatovaním“.</p> <p>Aj vedenie údajov o osobe orgánom štátu môže byť v nesúlade s čl. 19 ods. 3 v spojení s čl. 22 ods. 1 ústavy, resp. s čl. 8 ods. 2 dohovoru. V nesúlade s ústavou nie je až nakladanie s údajmi, ich postúpenie ďalšiemu orgánu verejnej moci, fyzickej osobe alebo právnickej osobe.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ podal na Najvyššom súde Slovenskej republiky žalobu voči Finančnému riaditeľstvu SR a Kriminálnemu úradu finančnej správy podľa § 250v O.s.p. o ochrane pred nezákonným zásahom v súvislosti s tým, že označené orgány štátnej správy vedú sťažovateľa v zozname „BIELE KONE“. Žiaden právny predpis žalované orgány verejnej správy neoprávňuje k tomu, aby vyhotovili takýto zoznam, užívali taký zoznam a zaraďoval do neho i navrhovateľa. Tým sa tieto orgány dopúšťajú zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov. Tvrdil, že nezákonný zásah narušuje jeho právo na ochranu osobnosti, najmä právo na ochranu cti, dôstojnosti a práva na dobrú povesť, ako aj právo na ochranu súkromia, vrátane práva na ochranu osobných údajov. O tejto žalobe rozhodol všeobecný súd napadnutým rozsudkom tak, že žalobu zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľ má za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je náležité odôvodnené, a preto došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru ako i čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Najvyšší súd SR v podstate zaujal právny názor, že orgány finančnej správy majú právo spracovať zoznam bielych koní; a keďže tento zoznam nie je verejne prístupný, tak podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR za zásah do práv sťažovateľa sú zodpovední predstavitelia tlače, ktorí daný zoznam zverejnili. Podľa sťažovateľa nie je zachovaný princíp legality pretože žiaden zákon neumožňoval Finančnému riaditeľstvu SR zostaviť takýto zoznam. Podľa sťažovateľa v danom prípade nie je dodržaný princíp proporcionality, keďže sťažovateľ sa dozvedel až z médií, že takýto zoznam existuje a že je v takomto zozname evidovaný, nebol oboznámený s dôvodom zaradenia do tohto zoznamu, nie je zrejmé, akú dobu má byť v tomto zozname zaradený a pod.</p> <p>K týmto podstatným námietkam (uplatňovaným v konaní pred Najvyšším súdom SR) však Najvyšší súd SR nič neuviedol, len lakonicky konštatoval, že vedenie takéhoto zoznamu je možné len na základe toho, že orgány finančnej správy majú právomoc spracovávať osobné údaje.</p> <p>Ústavný súd na internetovej stránke finančného riaditeľstva vyhladal organizačný poriadok finančného riaditeľstva 2014. Organizačný poriadok finančného riaditeľstva nie je publikovaný ani registrovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, je to interný normatívny pokyn. V druhej časti piatej hlavy (Sekcia daňová a colná) tohto predpisu sa na s. 49 uvádza: „Oddelenie boja proti podvodom plní najmä tieto úlohy: (...) vytvára, udržiava, prevádzkuje osobitné databázy, v ktorých najmä zhromažďuje, spracováva, vyhodnocuje informácie získané od daňových orgánov a ostatných zložiek štátnej správy o skutočnostiach a osobách, ktoré porušili alebo je dôvodné podozrenie, že porušujú daňové zákony; tieto informácie uschováva, ochraňuje, využíva, vyraduje.“</p> <p>Ústavný súd takto overil a potvrdil pravdivosť sťažovateľovho tvrdenia o aťahovaní právomoci zostaviť zoznam Bielych koní finančným riaditeľstvom v jeho organizačnom poriadku. Sťažovateľ toto založenie „právomoci“ odkázal v sťažnosti na čl. 23 ods. 2 písm. n) v organizačnom poriadku finančného riaditeľstva platného v čase vzniku sporu, o ktorom konal najvyšší súd a</p>

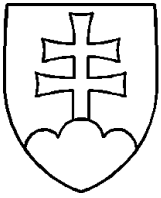

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>rozhodol sťažnosťou napadnutým rozsudkom sp. zn. 10 Sžz 3/2014. V súčasnosti platný organizačný poriadok finančného riaditeľstva ustanovenie čl. 23 ods. 2 písm. n) prečísloval na ustanovenie čl. 36 ods. 2 písm. n) vo veľmi nepatrnej štylistickej úprave, ktorá nemá vplyv na zámer sledovaný finančným riaditeľstvom založiť si právomoc vlastným konaním v organizačnom poriadku.</p>
z odôvodnenia	<p>Namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru</p> <p>Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. K nesplneniu v ústave implikovanej povinnosti súdu dôjde vtedy, keď súd svoje rozhodnutie v časti právne významných okolností vôbec neodôvodní. K nesplneniu v ústave implikovanej povinnosti súdu dôjde aj vtedy, keď odôvodnenie rozhodnutia nie je dostatočné.</p> <p>Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia má aj odvrátenú stránku. Na nej sa nachádza možnosť špekulatívneho uplatnenia tohto práva na účely zmarenia právoplatného skončenia súdneho konania subjektom, ktorý v konaní neuspel a z dlhodobého hľadiska nemá nádej na úspech v konaní. Právoplatnosť rozhodnutia v takom prípade „stačí odporovať“ opakovane uplatňovanou námietkou o nedostatkoch odôvodnenia, ktoré odvolací súd vždy znovu povedú k vráteniu veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Takéto predstierané uplatňovanie práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré v skutočnosti slúži na zneužitie základného práva na odôvodnenie rozhodnutia, nie je v súlade s účelom základného práva podľa kritérií ustanovených na odlíšenie prvkov konania, ktoré majú právny význam, od prvkov konania, ktoré sú v skutočnosti právne irelevantné.</p> <p>Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.</p> <p>Podľa case-law ESJP vnútroštátny súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí vysporiadať s argumentom, ktorý má dve kumulatívne vlastnosti. Je</p> <ol style="list-style-type: none">relevantný, podstatný, významný a týkajúci sa veci (relevant, important, pertinent),konkrétny, formulovaný dostatočne jasným a presným spôsobom. <p>Európsky súd pre ľudské práva sa nezaobrá otázkou, či argument je opodstatnený (well-founded) (vecne správny). Táto otázka patrí do pôsobnosti vnútroštátnych súdov. Za relevantný argument sa pokladá argument, ktorý, ak by bol vnútroštátnym všeobecným súdom vyhodnotený ako „opodstatnený“ (vecne správny), by mal vplyv na rozhodnutie vnútroštátneho súdu (napr. súd by zamietol žalobu). Relevantný je argument, o ktorom nemusí byť v čase jeho predloženia zrejmé, že je naozaj opodstatneným argumentom, stačí, aby mohol byť vecne správnym argumentom. Relevantný argument je taký argument, ktorý musí súvisieť s prerokúvanou vecou, musí sa týkať otázky riešenej v danom prípade.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.</p> <p>Všeobecné súdy majú niekedy ťažkosti určiť, ktoré argumenty majú význam pre rozhodnutie sporu, a preto sa s nimi musia vyrovnávať. Niekedy sa súdy uspokojia so všeobecným konštatovaním, že argumenty predložené účastníkom konania nemajú význam pre rozhodnutie vo veci, a bez toho, aby toto tvrdenie</p>

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

podrobnejšie vysvetlili, s označeným argumentom účastníka konania sa viac nezaoberajú. Ústavný súd túto prax odmietol.

„Vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania teda znamená uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je právne relevantný v okolnostiach prípadu. Nestačí, ak súd na argument účastníka konania zareaguje, ale vyrovná sa s ním nedostatočne, „stručným konštatovaním“. Inak povedané, nestačí formálne zaobranie sa námietkou účastníka konania. Súd sa s argumentom musí vyrovnáť dostatočne. Ak argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, z akého dôvodu (prečo) argument pokladá za nesprávny. Argumenty súdu uvedené pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť

- jasné,
- zrozumiteľné,
- dostatočne konkrétne,

aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty účastníka konania. Za arbitrárne zaobranie sa argumentmi možno označiť všeobecné konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, ak súd vôbec nevysvetlí alebo iba nedostatočne vysvetlí, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. Čím dôkladnejšia a podrobnejšia je argumentácia účastníka konania, tým dôkladnejšia musí byť aj argumentácia súdu, ktorou predložené argumenty spochybňuje alebo vyvracia.

Namietané porušenie práva na súkromie nelegitímnym zberom údajov o osobe

Sťažovateľ v okolnostiach prípadu namietol porušenie svojho práva na súkromie zaručeného čl. 8 dohovoru a zároveň aj porušenie základného práva na súkromie v rozsahu ochrany podľa čl. 22 ústavy

Osobné údaje

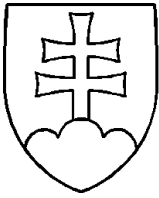
Podľa case-law EStP k čl. 8 dohovoru osobnými údajmi sú údaje o identifikovanej osobe a údaje, podľa ktorých osobu možno identifikovať. „Osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určitej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu“ (§ 3 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že nielen zhromažďovanie a uchovávanie údajov týkajúcich sa „súkromného života“ jednotlivca patrí do sféry pôsobnosti čl. 8 dohovoru, ale aj údaje verejnej povahy sa môžu týkať súkromného života, keď sa systematicky zhromažďujú a zaznamenávajú do registrov vedených štátom.

Ochrana podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ústavy

Ústava Slovenskej republiky predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem. Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločenský vzťah upravuje jedinou normou Ústavy Slovenskej republiky.

V súlade so základným interpretačným pravidlom aplikácie ústavy v okolnostiach prípadu treba spojiť ochranu osobných údajov s ustanovením čl. 19 ods. 3 ústavy: „Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.“ Sťažovateľ síce explicitne nenamietal aj porušenie čl. 19 ods. 3 ústavy, v texte sťažnosti však opakovane argumentoval (aj) porušením základného práva na ochranu osobných údajov. Na strane druhej explicitne napádal porušenie čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, tento článok dohovoru je možné interpretovať aj cez prizmu „ochrany“ podľa čl. 19 ods. 3 ústavy.¹

Pojem „údaje o osobe“ použitý v čl. 19 ods. 3 ústavy možno interpretovať ako

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

synonymum k pojmu „osobné údaje“ použitému v čl. 22 ods. 1 ústavy. Článok 22 ods. 1 ústavy sa musí interpretovať a aplikovať v spojení s čl. 19 ods. 3 ústavy, a to o to viac, ak v okolnostiach posudzovanej veci je namietané aj porušenie čl. 8 dohovoru.

Hrozba zneužitia osobných údajov nevzniká až pohybom údajov od subjektu práva k inému subjektu práva. Získanie údajov o osobe do dispozičnej sféry orgánu verejnej moci alebo do dispozičnej sféry tretej osoby je nebezpečné samo osebe. Ochrana, ktorá sa priznáva dohovorom aj ústavou, sa nezaručuje až získaným údajom. Ochrana sa zaručuje od samého začiatku, týka sa už zberu (zhromažďovania) údajov.

Ochrana osobných údajov sa neobmedzuje na zber a spracovanie údajov pomocou počítačov či prípadných iných technologických pomôcok. Údaje sa chránia pred akýmkoľvek spôsobom zhromažďovania údajov. Európsky súd pre ľudské práva konal o zbere informácií sústredených na početných nosičoch. Na fotografiách, v odtlačkoch prstov, vo vzorkách buniek či v DNA.

Ústavný súd konštatoval, že ústava nechráni iba pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o osobe. S ústavou nezlučiteľné je aj neoprávnené zverejňovanie údajov o osobe. Protiústavné nakladanie s údajmi o osobe môže mať aj tretiu, široko vymedzenú podobu „iného zneužívania údajov“. Túto podobu neústavnosti môže nadobudnúť každé správanie, ktorým sa rozširujú údaje o osobe, dokonca aj ak údaje boli zhromaždené oprávnene, ale neoprávnene sa rozšíria. Typickým príkladom je poskytovanie údajov legitímne zhromaždených jedným orgánom verejnej moci iným orgánom verejnej moci, ak ide o orgány verejnej moci bez právomoci vedenia vlastných systémov s údajmi o osobe alebo o orgány bez oprávnenia na prístup ku konkrétnym údajom o osobe. Legitímny prístup k údajom o osobe nezíska orgán verejnej moci všeobecným právom na „prístup k informáciám“, ale získa ho až vtedy, keď mu zákon prizná právo oboznámiť sa s údajmi zhromažďovanými na účel, ktorý je legitímny z hľadiska činnosti daného orgánu verejnej moci.

Oprávnene zhromaždené údaje

Ústava nevylučuje akýkoľvek zber údajov o osobe. Ochrana sa priznáva iba pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov. Oprávnene zhromažďované údaje musí orgán verejnej moci uschovať tak, aby boli chránené pred neoprávneným prístupom iných orgánov verejnej moci, aj pred fyzickými a právnickými osobami. Zhromažďovanie údajov o fyzickej alebo právnickej osobe musí byť oprávnené. Oprávnené je zhromažďovanie takých údajov, s ktorými daná fyzická alebo právnická osoba súhlasila alebo ktoré vyplývajú zo zákona.

Klasifikačné kritériá, podľa ktorých sa oprávnené získavanie údajov o osobe dá odlišiť od neoprávneného získavania údajov o osobe, možno určiť pomocou štandardných postupov a metód výkladu ústavy. Každé základné právo sa zaručuje v režime

(i) formálnej ochrany, ktorou sa zabezpečuje dodržanie právnej sily prameňa práva akým možno legitímne vstúpiť do sféry daného základného práva alebo slobody,

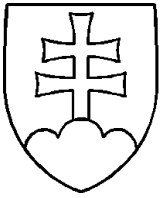
(ii) materiálnej ochrany a

(iii) procesnej ochrany.

Formálna ochrana údajov o osobe

Formálna podmienka znamená, že obmedzenie prijme národná rada v právnom predpise so silou zákona.

Požiadavka obmedzenia ochrany osobných údajov zákonom, a nie akýmkoľvek iným právnym predpisom okrem iného znamená, že zo všetkých orgánov štátu jedine Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) môže prijať právnu úpravu obmedzujúcu jednotlivca v ochrane jeho osobných údajov. Vláda, ministerstvo vnútra, nijaké iné ministerstvo, krajské a okresné úrady, ani orgány územnej samosprávy nesmú vydať nariadenie vlády, vyhlášku alebo všeobecne záväzné nariadenie obmedzujúce právo na ochranu osobných údajov.

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

Skutočnosť, že obmedzenie práva na súkromie je určené zákonom, nie je sama osebe dôkazom súladu obmedzenia s ústavou. Ústavná ochrana údajov o osobe smeruje predovšetkým proti orgánom verejnej moci, slúži na ochranu osobných údajov pred orgánmi verejnej moci. Bez výslovného priznania právomoci na dispozíciu osobnými údajmi orgán verejnej moci nesmie nijakým spôsobom ani v nijakom rozsahu nakladať s údajmi o osobe, ak dotknutá osoba neudelí výslovný súhlas s použitím svojich osobných údajov.

Sťažovateľ namietol porušenie svojho základného práva okrem iného z dôvodu, že údaje o jeho osobe finančné riaditeľstvo nepoužíva na základe právomoci zverenej zákonom, ale preto, lebo si samo právomoc priznalo vo svojom organizačnom poriadku. Organizačný poriadok finančného riaditeľstva 2014 nie je publikovaný ani registrovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Je to interný normatívny pokyn.

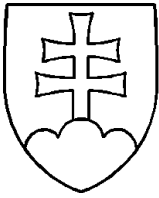
Čím je právomoc orgánu verejnej moci disponovať údajmi o osobe všeobecnejšia, a preto dostupná na rozšírenie interpretáciou práva, tým väčšiu pozornosť treba venovať skúmaniu podmienok, obsahu a rozsahu zverenej dispozície a splneniu materiálnych podmienok ochrany údajov o osobe. Ak by sa orgány verejnej moci uchýlili k odkazu na ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy ako na normu, ktorá im umožňuje konať všetko, čo dovoľuje zákon, interpretovali by čl. 2 ods. 2 vytrhnutím z ústavného kontextu. V záujme zachovania podstaty ústavnej úpravy sa ustanovenie čl. 2 ods. 2 musí interpretovať a aplikovať v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Podľa čl. 152 ods. 4 sa všetky pramene právneho poriadku Slovenskej republiky musia interpretovať a aplikovať tak, aby boli v súlade s ústavou. Orgán verejnej moci pri aplikácii vykonávacieho zákona (ale aj všeobecného zákona) má povinnosť najskôr preskúmať, či všeobecne záväzný právny predpis, ktorý ide aplikovať, môže vysvetliť tak, aby výklad bol v súlade s ústavou. Orgán verejnej moci pri korektnom naložení s ustanovením čl. 2 ods. 2 ústavy nesmie porušiť ústavu z dôvodu, že zákon mu to umožňuje, či dokonca ukladá.

Materiálna ochrana údajov o osobe

Osobitné podmienky obmedzovania základných práv a slobôd sú zahrnuté do ustanovení zaručujúcich konkrétne základné právo alebo slobodu. Názorným príkladom základného práva, ktoré možno obmedziť jedine pri splnení osobitných podmienok, je vyvlastnenie, ktorého ústavná úprava určuje aj dôvody, aké legitimizujú obmedzujúci zásah v čl. 20 ods. 4.

Všeobecné podmienky obmedzovania základných práv a slobôd sú jednotné pre všetky základné práva, ktorých úprava nezahŕňa osobitné podmienky obmedzenia. Ústava neurčuje výslovne všeobecné podmienky obmedzovania základných práv a slobôd. Z toho možno vyvodiť, že takéto základné práva a slobody možno obmedziť z akéhokoľvek ústavne relevantného dôvodu, ak sa rešpektujú ustanovenia čl. 13 ods. 2 až 4 ústavy a výsledné obmedzenie nastolí spravodlivú rovnováhu (fair balance) medzi konfliktnými záujmami podliehajúcimi ochrane základnými právami a slobodami.

Normy čl. 19 ústavy sú formulované ako absolútna ochrana, ktorá nedovoľuje obmedziť hodnoty súkromnej povahy za nijakých okolností a za nijakých podmienok. Zásahy do nedotknuteľnosti obydlia podľa čl. 21 ods. 3 ústavy sú dovolené, ak ich ustanoví zákon a splnia sa dve materiálne podmienky určené v čl. 21 ods. 3. Naproti tomu hodnoty súkromnej povahy chránené podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 ústavy možno obmedziť zákonom. „Zákon“ sa ústavou výslovne predpokladá aj pri ochrane zaručenej čl. 21 ods. 2. Z okolností, že osobitné podmienky obmedzovania základného práva na súkromie zväčša nie sú zahrnuté do režimu jeho ochrany (okrem čl. 21 ods. 3 ústavy), možno vyvodiť konštatovanie, že ústavné právo na súkromie sa chráni (spravidla) podľa všeobecných podmienok obmedzovania základných práv a slobôd ustanovených čl. 13 ústavy. Napriek tejto zdanlivej očívidnosti ochrany podľa všeobecných podmienok obmedzovania základných práv a slobôd základné právo na súkromie patrí medzi tie základné práva, ktoré sa chránia podľa osobitných podmienok

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

obmedzovania.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do ochrany priznanej čl. 8 ods. 1 dohovoru zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Touto ochranou sa právo na súkromný a rodinný život priznáva vo väčšom rozsahu ako podľa ústavy. Ústava chráni súkromie, iba dokiaľ ho neobmedzí zákon; dohovor umožňuje obmedziť súkromie iba z niektorého výslovné určeného dôvodu legitímneho záujmu.

Článkom 8 dohovoru sa určuje formálna podmienka „súlady so zákonom“ a dve kumulatívne materiálne podmienky na obmedzenie práva na súkromný a rodinný život. Jednou materiálnou podmienkou je „nevyhnutnosť obmedzenia v demokratickej spoločnosti“. Ďalšou materiálnou podmienkou je ochrana taxatívne určených hodnôt:

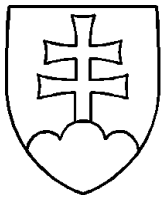
1. národnej bezpečnosti,
2. verejnej bezpečnosti,
3. hospodárskeho blahobytu krajiny,
4. predchádzania nepokojom a zločinnosti,
5. ochrany zdravia,
6. ochrany morálky,
7. ochrana práv a slobôd iných.

Sťažovateľ namietol, že v okolnostiach prípadu došlo k porušeniu jeho základného práva na ochranu osobných údajov použitím sledovacích technológií. Použitie sledovacích technológií predstavuje zásah do súkromia (nielen v rozsahu ochrany osobných údajov), aký je akceptovateľný vo verejnom záujme v rozsahu spravodlivej rovnováhy medzi ochranou, ktorá sa každému má zabezpečiť v rámci práva na súkromie, a medzi verejným záujmom, ktorý je natoľko závažný, že opodstatňuje obmedzenie práva na súkromie. Nastolenie spravodlivej rovnováhy medzi zásahom do základného práva pomocou sledovacích technológií a medzi obmedzením použitia sledovacích technológií je nevyhnutnou zásadou, od ktorej nemožno upustiť ani pri vymedzovaní podmienok použitia sledovacích technológií z hľadiska ochrany ostatných základných práv a slobôd.

Európsky súd pre ľudské práva o použití informačno-technických prostriedkov dohľadu štátnymi orgánmi spôsobom znamenajúcim obmedzenie práva na súkromie uviedol, že prostriedky tajného dohľadu nad občanmi, ktoré sú typické pre policajný štát, sú tolerovateľné podľa dohovoru len pokiaľ, pokiaľ sú striktné nevyhnutné pre ochranu demokratických inštitúcií. Túto výnimku podľa ESĽP opodstatňujú dve okolnosti: prvou je technický pokrok zaznamenaný vo vývoji špionážnych prostriedkov a následne aj v prostriedkoch kontrašpionážneho dohľadu; druhou okolnosťou je rozmach terorizmu v Európe. Vzhľadom na to ESĽP uznal, že existencia právnej úpravy, ktorou sa vytvára možnosť uplatnenia tajného dohľadu nad poštovými zásielkami a telekomunikáciami za výnimočných podmienok je nevyhnutná v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti a/alebo na predchádzanie nepokojom a zločinnosti. ESĽP zdôraznil, že právna úprava musí vymedziť jasné a podrobné pravidlá upravujúce rozsah a použitie takých opatrení, určiť minimálne požiadavky na dĺžku, spôsob uloženia získaných informácií a údajov, ich použitie, prístup tretích osôb k nim, a ustanoviť procedúry vedúce k ochrane celistvosti a dôvernosti údajov, ako aj na ich zničenie, a to spôsobom, aby jednotlivci disponovali dostatočnými zárukami proti riziku ich zneužitia a svojvôle.

Splnenie podmienok ochrany v okolnostiach prípadu

Rozhodnutie o tom, ktoré otázky sporu a ktoré argumenty účastníkov konania sú podstatné a relevantné, a preto súd musí na ne dať jasnú a zreteľnú odpoveď na účely riešenia konkrétneho právneho problému, je predurčené povinnosťou súdu odborne – objektívne a nestranne – určiť otázky, ktoré sú pre rozhodnutie sporu

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

relevantné, a preto súd v odôvodnení musí dať presvedčivú odpoveď na každú z nich. Súd je pri vymedzovaní relevantných otázok viazaný zásadou iura novit curia, svojimi skúsenosťami a znalosťami platnej právnej úpravy, ktorú musí uplatniť v celom jej rozsahu.

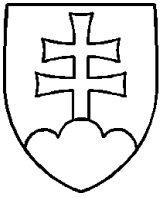
Sťažovateľ v konaní pred najvyšším súdom tvrdenie o porušení svojich práv argumentoval aj pomocou viacerých rozhodnutí ESLP o ochrane práva na súkromný a rodinný život v rozsahu, v akom sa prostredníctvom tohto ľudského práva chránia údaje o osobe. Právnu argumentáciu založenú na právnych názoroch ESLP bol najvyšší súd povinný pokladať za takú časť sporu, ktorá obsahovala podstatné a relevantné argumenty účastníka konania, a preto bolo jeho povinnosťou dať na ne jasné a zreteľné odpovede z hľadiska skutkového stavu a jeho právnej kvalifikácie. Najvyšší súd tak nekonal. V odôvodnení jeho rozsudku chýba vysvetlenie, ako a či vôbec, sa v okolnostiach prípadu splnili podmienky ochrany osobných údajov podľa case-law ESLP. Toto porušenie práva sťažovateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako prvku ochrany zaručenej v základnom práve na súdnu ochranu nie je v okolnostiach prípadu jediným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy.

Finančné riaditeľstvo vo vyjadrení k sťažovateľovej žalobe okrem iného uviedol, že nie je spôsobilý vyjadriť sa k tvrdeniu navrhovateľa, či sporný zoznam osobných údajov vedie, ďalej či je „tento zoznam bielych koní autorsky pripísateľný odporcovi“. Ak vedúci orgánu verejnej moci zodpovedný za chod tohto orgánu vrátane zabezpečenia jeho činnosti výlučne v medziach zverenej právomoci nie je spôsobilý zistiť, či „jeho úrad“ vedie nejaký zoznam osobných údajov ani či taký zoznam vytvorili jeho pracovníci, alebo či používajú zoznam osobných údajov vytvorených iným subjektom práva následne prevzatý od tohto orgánu, očividne nejde o zabezpečenie ochrany osobných údajov na danom štátnom orgáne v kvalite, aká sa základnému právu na ochranu osobných údajov priznáva ústavou. Kriminálny úrad finančnej správy v konaní pred najvyšším súdom v písomnom vyjadrení z 30. januára 2014 (č-9007014/1/57741/2014) okrem iného uviedol: *«Kriminálny úrad nikdy nezostavoval, nezostavuje a nemá v úmysle zostavovať zoznam s názvom „biele kone“. Kriminálny úrad, ako štátny orgán so zákonnou pôsobnosťou na odhaľovanie daňovej a colnej trestnej činnosti, má prístup do viacerých databáz, ktoré využíva na uvedený účel. Automatizovaný informačný systém finančnej správy obsahuje subsystém s názvom „biele kone“ spracovaný finančným riaditeľstvom.»*

Ústavný súd konštatoval, že je zrejme, že finančné riaditeľstvo zhromaždilo údaje o osobách v subsystéme nazvanom „biele kone“, no deje sa tak bez vedomia prezidenta finančného riaditeľstva, ktorý nemá ani možnosť zistiť, že taký zoznam existuje (body 74, 8). Tým je vylúčený aj jeho vplyv na ďalšie nakladanie so sústredenými údajmi o osobách, a preto aj zabezpečenie a kontrola ústavne konformného naloženia so všetkými v subsystéme zhromaždenými údajmi.

Najvyšší súd okolnosť, či k porušeniu osobnostných údajov dochádza už ich samým vedením, vyhodnotil právne nesprávne. Aj vedenie údajov o osobe orgánom štátu môže byť v nesúlade s čl. 19 ods. 3 v spojení s čl. 22 ods. 1 ústavy, resp. s čl. 8 ods. 2 dohovoru. V nesúlade s ústavou nie je až nakladanie s údajmi, ich postúpenie ďalšiemu orgánu verejnej moci, fyzickej osobe alebo právnickej osobe.

Ústavná ochrana údajov o osobe ani ochrana, aká sa údajom o osobe priznáva podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru a podľa case-law ESLP, sa nespája iba so silou právnej úpravy umožňujúcej zhromažďovať údaje o osobe. Nestačí teda sama okolnosť, že orgány správy daní majú zákonom priznanú právomoc nakladať s údajmi o daňových subjektoch, zástupcoch daňových subjektov a ďalších osobách. Zákon priznaním právomoci daňovým orgánom zabezpečuje verejný záujem na riadnom výbere daní a riadnej kontrole výberu daní. V súlade s ústavou a čl. 8 dohovoru je ochrana osobných údajov zabezpečená riadne až vtedy, keď orgány verejnej moci nakladajú s osobnými údajmi tak, aby verejný

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

záujem na dispozícii údajmi o osobe bol v súlade s ochranou, aká sa priznáva fyzickým osobám a právnickým osobám pred neoprávnenou dispozíciou osobnými údajmi na strane orgánov verejnej moci. Najvyšší súd zanedbal túto stránku sporu vyvolaného sťažovateľom, a teda neposkytol náležitú právnu ochranu jeho námietke o neoprávnenom nakladaní s jeho osobnými údajmi. Sťažovateľ namietol porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným nakladaním s údajmi o svojej osobe pomocou sledovacích technológií.

Použitie sledovacích technológií sa v právnom poriadku Slovenskej republiky vymedzuje vo všeobecne záväzných právnych predpisoch upravujúcich právne postavenie mocenských zložiek štátu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu pokladá za právne presnejšie uvažovať o použití prostriedkov, metód a postupov tajného dohľadu. Tento rozdiel nezbavuje sťažovateľa osobitnej ochrany podľa dohovoru, a preto ani podľa ústavy, lebo ESLP priznal oprávneným osobám ochranu pred používaním prostriedkov tajného dohľadu.

Ústavný súd hodnotí zákonné vymedzenie právomoci finančného riaditeľstva ako dostatočne široké a nejednoznačné na to, aby sa do nej extenzívnym výkladom zákona dalo vtesnať použitie prostriedkov a postupov tajného dohľadu. Spôsob zhromažďovania údajov o osobách „Bielych koní“ a právne nejednoznačné využívanie takto zhromaždených údajov možno hodnotiť ako zásah do základného práva na ochranu osobných údajov použitím prostriedkov tajného dohľadu. Preto bolo povinnosťou najvyššieho súdu preskúmať, ako boli v okolnostiach prípadu splnené podmienky ochrany osobných údajov ustanovené pred použitím prostriedkov a postupov tajného dohľadu.

V spore, ktorý rozhodoval najvyšší súd v konaní sp. zn. 10 Sžz 3/2014, podstatné a relevantné pre uplatnenie účinnej a efektívnej ochrany základného práva na súdnu ochranu v spojení so základným právom na ochranu súkromia v rozsahu ochrany osobných údajov boli otázky, či

- je legitímne viesť zoznam Bielych koní (teda či je legitímne zhromažďovať a usporiadať údaje o osobách na účel, pre ktorý sa vedie zoznam Bielych koní),

- konajúce orgány štátu majú právomoc viesť predmetný zoznam,

- právna úprava, podľa ktorej sa zoznam Bielych koní vedie, má kvalitu predpísanú dohovorom a ústavou, teda či orgány štátu

(i) aplikovali právnu úpravu, ktorej kvalita zaručovala obmedzenie ústavnej ochrany osobných údajov iba z legitímnych dôvodov,

(ii) aplikovali právnu úpravu, ktorá zaručuje obmedzenie ústavnej ochrany osobných údajov iba po určený čas,

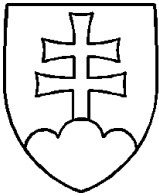
(iii) aplikovali právnu úpravu, ktorá umožňuje súdny prieskum obmedzenia ústavnej ochrany osobných údajov,

- zoznam Bielych koní sa vedie v súlade s platnou právnou úpravou,

- zaradenie konkrétnej osoby (žalobcu) do tohto zoznamu je legitímne.

Sťažovateľ podal žalobu, ktorou namietol porušenie ochrany údajov o svojej osobe (o svojej podnikateľskej činnosti) z dôvodu porušenia viacerých prvkov implikovaných v práve na ochranu osobných údajov a požiadal najvyšší súd, aby mu zabezpečil ich ochranu vydaním zákazu obom odporcom viesť ho v zozname bielych koní alebo v inom obdobnom zozname, a zároveň požiadal súd, aby uložil odporcom odstránenie záznamu o sťažovateľovi v zozname bielych koní. Sťažovateľove požiadavky boli v príčinnej súvislosti s právom, o ktorého ochranu sa uchádzal.

Povinnosťou najvyššieho súdu nebolo žalobe vyhovieť, no bolo jeho povinnosťou preskúmať ju v celom rozsahu dôvodne uplatnenej právnej argumentácie, o tejto argumentácii rozhodnúť a v odôvodnení rozhodnutia riadne vysvetliť, či orgány správy daní rešpektovali ochranu osobných údajov, ktorú sťažovateľovi zaručuje ústava a dohovor. V okolnostiach prípadu sa najvyšší súd nevyrovnal so splnením prevažnej väčšiny z podmienok významných pre dodržanie základného práva sťažovateľa na ochranu jeho osobných údajov. Ba

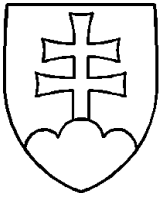

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>čo viac, neexistuje ani indícia, že sa najvyšší súd zaoberal splnením týchto podmienok aspoň sám pre seba. Taký postup súdu je nezlučiteľný s účelom základného práva na súdnu ochranu, je jeho popretím. Ústavný súd preto rozhodol o porušení sťažovateľom označených práv v podstatnej časti sťažnosti. Sťažovateľ namietol aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu nespĺnením požiadavky riadneho odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu. Z tohto dôvodu označil za ústave odporujúce nielen rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžz 3/2014 z 18. marca 2015, ale aj postup najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 10 Sžz 3/2014 predchádzajúci tomuto rozhodnutiu. Ústavný súd konštatuje neexistenciu príčinnej súvislosti medzi námietkou o porušení práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a postupom súdu predchádzajúcim vyhotoveniu jeho rozhodnutia, preto v tomto rozsahu sťažnosti nevyhovel. Sťažovateľ namietol aj porušenie svojho práva na česť a dôstojnosť pomenovaním, označením zoznamu, v ktorom sa ocitol v dôsledku ústave odporujúceho zberu údajov orgánmi výkonnej moci Slovenskej republiky, slovami „Biele kone“. Klasifikačným kritériom na zaradenie osôb do uvedeného zoznamu je zákon porušujúca a zákon obchádzajúca činnosť. Sťažovateľ nemôže dôvodne očakávať a legitímne vyžadovať od orgánov verejnej moci, aby túto činnosť označovali slovami, ktoré nie sú pejoratívne. Pojem „biele kone“ je z hľadiska vývoja slovenského jazyka spontánne vytvorený a dostatočne známy. Ústavný súd s prihliadnutím na všetky relevantné okolnosti nevyhovel sťažnosti ani v rozsahu, v akom sťažovateľ namietol ujmu na svojom základnom práve na česť a dôstojnosť spôsobenú použitím označenia „Biele kone“ pre identifikáciu zoznamu relevantného na vznik sporu v okolnostiach prípadu. <u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na ochranu osobných údajov pred neoprávneným zhromažďovaním a iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivý proces priznané čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných v spojení s právom na súkromie garantovaným čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžz 3/2014 z 18. marca 2015 porušené bolo. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžz 3/2014 z 18. marca 2015 zrušil v celom rozsahu a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol. Sťažovateľovi priznal právo na úhradu trov konania. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 26/94, III. ÚS 7/08, IV. ÚS 115/03, II. ÚS 6/03, I. ÚS 230/04, III. ÚS 25/06, III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, IV. ÚS 57/2014, IV. ÚS 296/09, III. ÚS 311/07, II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07, II. ÚS 200/09, II. ÚS 410/06, III. ÚS 153/07, III. ÚS 402/08, III. ÚS 44/2011, PL. ÚS 10/08, II. ÚS 128/95, II. ÚS 48/97, PL. ÚS 43/95, I. ÚS 13/00, II. ÚS 53/2010, III. ÚS 204/02, PL. ÚS 15/98, II. ÚS 28/96, PL. ÚS 19/09 ESĽP: Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999, bod 26, H. v. Belgium. séria A, 1987, č. 127-B, s. 35, bod 53; Van de Hurk v. the Netherlands. séria A, č. 288, 1994, s. 20, bod 61, Ruiz Torija v. Spain. séria A, 1994, č. 303-A, s. 12, bod 29, Case of Hiro Balani. séria A, 1994, č. 303-B, Georgiadis v. Greece, rozsudok z 29. 5. 1997. Rep. 1997-III, fasc. 38, Case of Suominen v. Finland, bod 37, Vetrenko v. Moldova - rozsudok z 18. 5. 2010 k sťažnosti č. 36552/02, Wagner and J.M.W.L. v. Luxembourg - rozsudok z 28. 6. 2007 k sťažnosti č. 76240/01, Pronina v. Ukraine - rozsudok z 18. 7. 2006 k sťažnosti č. 63566/00, bod 25, Krasulya v. Russia - rozsudok z 22. 2. 2007 k sťažnosti č. 12365, bod 52; Hiro Balani v. Spain, séria A, 1994, č. 303-B, bod 28, S. and Marper v. the United Kingdom [GC] - rozsudok k sťažnosti č. 30562/04 a č. 30566/04, s. 25, bod 85, Leander v. Švédsko z 26. marca 1987, § 48; Amman v. Švajčiarsko zo 16. februára 2000, § 69 a Rotaru v. Rumunsko zo 4. mája 2000, § 43, S. and Marper</p>

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

	<p>v. the United Kingdom [GC] - rozsudok k sťažnosti č. 30562/04 a č. 30566/04, s. 23, bod 78, Leander v. Sweden, séria A, č. 116, bod 48, Amann v. Switzerland [GC], sťažnosť č. 27798/95, bod 69, ECHR 2000-II, Friedl v. Austria, séria A, č. 305-B, body 49 – 51; Peck v. the United Kingdom, sťažnosť č. 44647/98, bod 59, ECHR 2003-I, P. G. a J. H. proti Spojenému kráľovstvu (sťažnosť č. 44787/98, body 59 - 60, ECHR 2001-IX, Huvig case, séria A, č. 176-B, s. 53; Kruslin case, séria A, č. 176-A, s. 21, Kopp v. Switzerland, Rep. 1998-II, fasc. 67, bod 60, Malone v. the United Kingdom, séria A, č. 82, body 66 – 68; Rotaru v. Romania [GC], sťažnosť č. 28341/95, bod 55, ECHR 2000-V; Amann proti Švajčiarsku, bod 56, Hassan and Tchaouch v. Bulgaria, sťažnosť č. 30985/96 a č. 39023/97, bod 84, ECHR 2000-XI, Marper proti Spojenému kráľovstvu, Camenzind v. Switzerland, sťažnosť č. 21353/93, Khan v. the United Kingdom - rozsudok z 12. 5. 2000 k sťažnosti č. 35394/97; Copland v. the United Kingdom - rozsudok z 3. 4. 2007 k sťažnosti č. 62617/00. ECHR 2007-IV, Airey v. Ireland, séria A, č. 32, bod 24; zhodne Artico v. Italy, séria A, č. 37, bod 33; Bianchi v. Switzerland, sťažnosť č. 7548/04, bod 84, Parrillo v. Italy [GC] - rozsudok z 27. 8. 2015 k sťažnosti č. 46470/11, bod 163, Parrillo v. Italy [GC] - rozsudok z 27. 8. 2015 k sťažnosti č. 46470/11, bod 163, Klass and Others v. Germany. séria A, č. 28, bod 41, Khan v. the United Kingdom – rozsudok z 12. 5. 2000 k sťažnosti č. 35394/97; Copland v. the United Kingdom – rozsudok z 3. 4. 2007 k sťažnosti č. 62617/00. ECHR 2007-IV, Cosme Valenzuela Contreras proti Španielsku sťažnosť č. 27671/95</p>
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	<p>petit arbitrážnosť informácie financie správne súdnictvo výklad (interpretácia)</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.